

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 10/2017-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 11. januára 2017 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ] zastúpeného advokátom JUDr. Konštantínom Vaľom, ADVOKÁTSKA KANCELÁRIA VAĽO & PARTNERS s. r. o., Konštantínova 3, Prešov, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Prešov v konaní vedenom pod sp. zn. 10 C 45/2014 a rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 7 Co 56/2016 z 29. septembra 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 22. decembra 2016 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Prešov (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 10 C 45/2014 a rozsudkom

Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 7 Co 56/2016 z 29. septembra 2016 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“).

2. Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ bol žalobcom v konaní vedenom pred okresným súdom pod sp. zn. 10 C 45/2014. Na základe odvolania sťažovateľa bola jeho právna vec predmetom posudzovania krajským súdom v konaní vedenom pod sp. zn. 7 Co 56/2016. Sťažovateľ namietal, že mal právo osobne sa zúčastniť konania pred okresným súdom, ako aj pred krajským súdom tak, aby mohol na svoju obranu uviesť všetky skutkové a právne argumenty, čo mu umožnené nebolo. Krajský súd bral do úvahy len tvrdenia žalovaných, ktoré neboli ničím preukázané.

3. Sťažovateľ uviedol, že krajský súd nepostupoval v súlade so základnými princípmi upravenými v čl. 1 až 17 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“), ktoré okrem zásady spravodlivej ochrany práv strán vyžadujú aj aplikovanie zásady účinnej procesnej ochrany. Krajský súd sa riadil ustanoveniami už neplatného Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“), a to najmä jeho ustanovením § 120 ods. 1, ktorý stratil platnosť 30. júna 2016. Súčasne okresný súd sťažovateľovi neumožnil na poslednom pojednávaní pred vyhlásením rozsudku predložiť ako dôkaz čestné vyhlásenie 15-tich osôb o skutočnom právnom vzťahu k spornému pozemku, ale dokazovanie vyhlásil za skončené na pojednávaní konanom 3. februára 2016, ktoré odročil pre účely vyhlásenia rozsudku. Svedkovia v čestnom vyhlásení potvrdili, že sporný pozemok užívali predkovia sťažovateľa.

4. Podľa názoru sťažovateľa oba všeobecné sudy konajúce v jeho veci nezákonne aplikovali zákon Slovenskej národnej rady č. 293/1992 Zb. o úprave niektorých vlastníckych vzťahov k nehnuteľnostiam v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 293/1992 Zb.“) platný do 1. decembra 2000 (týmto dňom nadobudol účinnosť zákon č. 393/2000 Z. z., ktorý vypustil zo zákona § 2 až § 9), v zmysle ktorého na základe osvedčenia notára vydaného za podmienok v tomto zákone sa v evidencii nehnuteľností zapíše za vlastníka nehnuteľnosti osoba uvedená v tomto osvedčení. Sťažovateľ zastáva názor, že v čase vydania notárskeho osvedčenia o tom, že žalovaní sú vlastníkami spornej nehnuteľnosti, tieto nemali charakter poľnohospodárskej pôdy, teda notár ani nemal

právomoc použiť postup podľa § 2 zákona č. 293/1992 Zb., preto ani desaťročná lehota podľa § 2 zákona č. 293/1992 Zb. nemôže narušiť nepremlčateľnosť vlastníckeho práva podľa § 100 ods. 2 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého sa premlčujú všetky majetkové práva s výnimkou vlastníckeho práva.

5. Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd o jeho sťažnosti takto rozhodol:

„1. Základné právo (zákonnosť) [REDAKOVANÉ]... upravené v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu v Prešove v konaní 10C/45/2014, keď túto nezákonnosť potvrdil Krajský súd svojím rozsudkom 7Co/56/2016-177, bolo porušené.

2. Krajskému súdu v Prešove v konaní 10C/45/2014 sa prikazuje, aby vo veci konal a zakazuje sa pokračovať v porušovaní ústavného práva na zákonný postup sťažovateľa a prikazuje obnoviť stav pred porušením ústavného práva tak, aby sťažovateľ mal právo si uplatniť svoj nárok predloženými dôkazmi, ktoré Krajský súd v Prešove odmietol.

3. [REDAKOVANÉ] priznáva finančné zadosťučinenie 2.500 €, ktoré je Krajský súd v Prešove povinný zaplatiť sťažovateľovi.

4. Advokátskej kancelárii Valo & Partners s.r.o. priznáva trovy konania na právnom zastúpení pred ústavným súdom, vo výške 355,73 €..., ktoré je Krajský súd v Prešove povinný zaplatiť na účet... ADVOKÁTSKEJ KANCELÁRII VALO & PARTNERS s.r.o., so sídlom Prešov, Konštantínova č. 3, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia (nálezu).“

II.

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

7. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním

a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sťažnosť sťažovateľov prerokoval na neverejnom zasadnutí a preskúmal ju zo všetkých hľadísk uvedených v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

8. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

9. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

10. Sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 10 C 45/2014 a rozsudkom krajského súdu sp. zn. 7 Co 56/2016 z 29. septembra 2016, ktorým potvrdil rozsudok okresného súdu sp. zn. 10 C 45/2014 z 24. februára 2016.

K namietanému porušeniu označených práv sťažovateľa postupom okresného súdu

11. Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že právomoc ústavného súdu rozhodovať o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, je založená na základe princípu subsidiarity. Zo subsidiarity právomoci ústavného súdu vyplýva, že ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa môže domôcť ochrany svojho základného práva alebo slobody využitím dostupných a aj účinných právnych prostriedkov pred iným orgánom verejnej moci, odmietne takúto sťažnosť z dôvodu nedostatku svojej právomoci

na prerokovanie (mutatis mutandis napr. I. ÚS 103/02, I. ÚS 269/06). Z uvedeného vyplýva, že v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy prislúcha ústavnému súdu právomoc zaoberať sa namietaným porušením základného práva alebo slobody za predpokladu, že právna úprava takémuto právu neposkytuje účinnú ochranu (mutatis mutandis I. ÚS 78/99). Podstatou účinnej ochrany základných práv a slobôd sťažovateľov je okrem iného aj opravný prostriedok, ktorý má fyzická osoba alebo právnická osoba k dispozícii vo vzťahu k základnému právu alebo slobode, porušenie ktorých sa namieta a ktorý jej umožňuje odstrániť ten stav, v ktorom vidí porušenie svojho základného práva alebo slobody (I. ÚS 36/96).

12. V danom prípade bol sťažovateľ oprávnený podať proti rozsudku okresného súdu a jemu predchádzajúcemu postupu odvolanie, teda mal k dispozícii účinný právny prostriedok na ochranu svojich práv, o ktorom bol oprávnený rozhodnúť krajský súd, čo vylučuje právomoc ústavného súdu.

13. Z uvedeného dôvodu ústavný súd pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť sťažovateľa v tejto časti z dôvodu nedostatku svojej právomoci.

K namietanému porušeniu označených práv sťažovateľa rozsudkom krajského súdu

14. Sťažovateľ namieta porušenie práva na súdnu ochranu tým, že krajský súd pri rozhodovaní o jeho návrhu na určenie vlastníckeho práva k pozemku (ktorý mal nadobudnúť vydržaním) postupoval podľa neplatného procesnoprávneho predpisu – Občianskeho súdneho poriadku, nesprávne aplikoval zákon č. 293/1992 Zb. a neumožnil sťažovateľovi predložiť ako dôkaz čestné vyhlásenie pätnástich fyzických osôb, ktoré potvrdzovali právny vzťah sťažovateľa a jeho predkov k nehnuteľnosti.

15. V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným

zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 218/07).

16. Ústavný súd nie je vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou (*mutatis mutandis* II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, IV. ÚS 16/09 atď.).

17. Podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu (napr. IV. ÚS 77/02) do obsahu základného práva na súdnu ochranu (a práva na spravodlivé súdne konanie) patrí právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá má základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon.

18. Krajský súd v relevantnej časti odôvodnenia napadnutého rozsudku uviedol:

„Vo veci sa v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností bol vyvodený správny právny záver. Keďže ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových a právnych zisteniach nič nezmenilo, odvolací súd si osvojil náležité

a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia prvoinštančným súdom na ktoré v plnom rozsahu odkazuje.

V danom prípade, ako to vyplýva z obsahu spisu, predmetom konania je nárok žalobcu na určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti zapísanej na [REDACTED]

Vydržanie je jedným zo spôsobov pôvodného nadobudnutia vlastníckeho práva. V prípade splnenia zákonom určených podmienok dochádza k nemu priamo zo zákona. Zákonnými podmienkami vydržania, pokiaľ právny poriadok tento spôsob nadobúdania vlastníctva pripúšťa, vo všeobecnosti sú oprávnená držba, uplynutie zákonom stanovenej vydržacej doby a spôsobilý predmet vydržania. Pritom, a to je to potrebné osobitne zdôrazniť, právne následky vydržania nastávajú len vtedy, ak sú zároveň splnené všetky jeho podmienky.

Pokiaľ ide o právo držby toto patrí medzi základné oprávnenia vlastníka (§ 123 Občianskeho zákonníka). Právo držby môže patriť aj osobe odlišnej od vlastníka (§ 130 Občianskeho zákonníka), ak táto osoba je dobromyseľná, že vlastníctvo nadobudla, hoci v skutočnosti sa tak nestalo, pretože jej chýba platný nadobúdaci právny dôvod napr. v prípade neplatnej zmluvy. Občiansky zákonník v ustanovení § 129 ods. 1 za držiteľa považuje toho, kto s vecou nakladá ako s vlastnou alebo kto vykonáva právo pre seba. Pokiaľ ide o držbu ako jedného z predpokladov pre nadobudnutie vlastníckeho práva táto musí byť nielen oprávnená, ale aj nepretržitá počas celej zákonom stanovenej vydržacej doby. Platí totiž ustanovenie § 134 ods. 1 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého oprávnený držiteľ sa stáva vlastníkom veci, ak ju má v nepretržite v držbe po dobu troch rokov, ak ide o hnutel'nosť a po dobu 10 rokov, ak ide o nehnuteľnosť.

Podľa vlastných tvrdení žalobca mal spornú nehnuteľnosť užívať nepretržite až do roku 2012. Túto skutočnosť žalovaní a ani nikto zo svedkov vypočutých pri ohliadke na mieste samom konanej dňa 12.10.2015 nepotvrdil. Dôkazom opaku nie je ani výpoveď svedka [REDACTED]. Tento svedok vôbec netvrdil, aby spornú nehnuteľnosť užívali právni predchodcovia žalobcu. Ani rozhodnutie o umiestnení stavby z roku 1997 vydané Okresným úradom v Sabinove, odborom životného prostredia a doklady o inštalácii plynomeru v roku 2001 zo strany SPP nepredstavujú dôkazy svedčiace o nadobudnutí vlastníckeho práva k spornej nehnuteľnosti vydržaním.

Podľa ustanovenia § 120 ods. 1 veta prvá O. s. p. účinného do 30.06.2016 účastníci sú povinní označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Cieľom dôkaznej povinnosti, vychádzajúc z tohto ustanovenia, je unesenie dôkazného bremena v rozsahu, v ktorom dôkazné bremeno spočíva na účastníkovi konania bez ohľadu na jeho procesné postavenie. Nesplnenie dôkaznej povinnosti prináša so sebou také rozhodnutie súdu, ktoré vychádza zo skutkového základu zisteného z dôkazov navrhnutých účastníkom v opačnom procesnom postavení, než je účastník, ktorý nesplnil alebo nedostatočne splnil svoju dôkaznú povinnosť. Splnenie dôkaznej povinnosti neznamena automaticky unesenie dôkazného bremena. Dôkazným bremenom v spojitosti s dôkaznou povinnosťou sa rozumie zodpovednosť účastníka za výsledok konania, ktorý závisí od zistení z navrhnutých a vykonaných dôkazov. V praxi môžu navrhnuté dôkazy vyznieť ako nepoužiteľné zdroje informácií vo vzťahu k uplatnenej súdnej ochrane bez zreteľa na procesné postavenie účastníka. Zmysel uplatňovania dôkazného bremena spočíva v zabezpečení reálneho uplatnenia základného práva na súdnu ochranu aj v prípadoch, v ktorých sa vykonali všetky navrhnuté dôkazy, prípadne výnimočne aj iné než navrhnuté dôkazy a súd napriek tomu nemá jednoznačný skutkový základ pre svoje rozhodnutie. V takom prípade musí rozhodnúť v situácie dôkaznej núdze, ktorej dopad pričíta tomu účastníkovi, na ktorom predovšetkým podľa predpisov hmotného práva leží dôkazné bremeno, tj. zodpovednosť za preukázanie skutočností významných z hľadiska hmotného práva. Existenciu splnenia podmienok vydržania žalobca v priebehu konania nepreukázal. Pokiaľ ide o žalobcom uvádzané písomné čestné prehlásenia 15 ľudí znalých miestnych pomerov, k oboznámeniu sa s týmito čestnými prehláseniami v rámci odvolacieho konania dôjsť nemohlo. Uznesením zo dňa 18.02.2014 č. k. 10 C 45/14-18 bol žalobca poučený podľa ustanovenia § 120 ods. 1 a 4 O. s. p. o tom, že všetky dôkazy musí predložiť alebo označiť najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa končí dokazovanie, pretože na dôkazy predložené a označené neskôr súd neprihľadia. Na pojednávaní konanom dňa 03.02.2016 pred vyhlásením uznesenia o skončení dokazovania ani jeden z účastníkov a ich právnych zástupcov žiadne návrhy na doplnenie dokazovania nemal. Na dôkazy označené v priebehu odvolacieho konania preto už nebolo možné prihliadať.“

19. V nadväznosti na citované, ako aj argumentáciu sťažovateľa uvedenú v sťažnosti ústavný súd považoval za potrebné uviesť, že teória procesného práva podmieňuje úspech účastníka konania v spore unesením dvoch bremien, jednak bremena tvrdiť určité skutočnosti (bremeno tvrdenia), ktoré môžu privodiť jeho úspech v spore, a jednak bremena tieto skutočnosti preukázať (dôkazné bremeno). Základnou normou upravujúcou bremeno tvrdenia a preukazovania bol (do 30. júna 2016) § 120 ods. 1 prvej vety OSP, podľa ktorého účastníci sú povinní označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Ak ide o skutočnosť rozhodnú podľa hmotného práva, potom neunesenie bremena tvrdenia o tejto skutočnosti bude mať pre účastníka konania väčšinou za následok pre neho nepriaznivé rozhodnutie. Bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno vystihuje aktuálnu skutkovú a dôkaznú situáciu konania. V priebehu sporu sa môže meniť, teda môže dochádzať k jeho prerozdeleniu medzi účastníkmi konania. Ako z odôvodnenia rozhodnutí oboch všeobecných súdov vyplýva, zápisnice z pojednávania konaného 3. februára 2016, ako aj z argumentácie sťažovateľa uvedenej v sťažnosti, tento neunesol dôkazné bremeno v súvislosti s preukázaním vydržania vlastníctva spornej nehnuteľnosti v konaní, ktoré sám inicioval. Ako konštatoval aj krajský súd, na čestné vyhlásenie 15-tich fyzických osôb, ktoré malo potvrdiť vzťah sťažovateľa, resp. jeho predkov k spornému pozemku, nebolo možné za daných okolností prihliadať. Predmetné čestné vyhlásenie bolo vyhotovené 4. marca 2016, pričom rozsudok vo veci samej bol okresným súdom vyhlásený 24. februára 2016. Sťažovateľ bol o následkoch nepredloženia dôkazov podľa § 120 ods. 1 OSP riadne poučený uznesením z 18. februára 2014.

20. Ústavný súd tiež konštatuje, že ani krajský súd v odvolacom konaní na uvedený dôkaz nemohol prihliadnuť, pretože v zmysle § 383 CSP odvolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie. Odvolací súd nemôže prehodnotením dokazovania, ktoré vykonal súd prvej inštancie, odlišne posúdiť skutkový stav prejednáwanej veci. Táto zásada vyplýva z princípu neúplnej apelácie. Výnimkou sú prípady, v ktorých odvolací súd dokazovanie zopakuje alebo doplní. Ak je odvolací súd toho názoru, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, dokazovanie v potrebnom rozsahu zopakuje sám. Odvolací súd môže doplniť dokazovanie vykonaním ďalších dôkazov navrhnutých stranou, ak ich nevykonal

súd prvej inštancie, hoci ich strana navrhla, ako aj doplniť dokazovanie za podmienok uvedených v § 366 CSP, pokiaľ pôjde o tzv. novoty v odvolacom konaní. Odvolací súd je aj počas odvolacieho konania povinný prihliadať na prostriedky procesného útoku a procesnej obrany, ktoré doteraz neboli použité, ale len vtedy, ak sa týkajú procesných podmienok, sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu, má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie. Právo tzv. novôt v odvolacom konaní je v systéme neúplnej apelácie nastavené reštriktívne ako výnimka z pravidla, že v odvolacom konaní spravidla nie sú prípustné tie prostriedky procesného útoku alebo obrany, ktoré neboli procesnou stranou uplatnené pred súdom prvej inštancie. Vo veci sťažovateľa sa o tzv. novoty v odvolacom konaní v zmysle predpokladanom Civilným sporovým poriadkom nejednalo.

21. K ďalšej námietke sťažovateľa ústavný súd zdôrazňuje, že v čase prerokovávania právnej veci sťažovateľa, ako aj jej rozhodovania (rozsudok bol vyhlásený 24. februára 2016) bol platným a účinným procesným prepisom Občiansky súdny poriadok. Ako vyplýva zo zápisnice z pojednávania konaného 3. februára 2016, na ktorom bol prítomný sťažovateľ spolu so svojou právnou zástupkyňou, účastníci konania nemali žiadne ďalšie návrhy na vykonanie dokazovania, a preto okresný súd uznesením vyhlásil dokazovanie za skončené a súčasne odročil pojednávanie pre účely vyhlásenia rozhodnutia vo veci samej. Sťažovateľ žiadnym spôsobom správnosť zápisnice o pojednávaní nenamietal. Krajský súd v odôvodnení namietaného rozhodnutia (ako to vyplýva z jeho citovanej časti) len poukázal na správny procesný postup súdu prvej inštancie pri vykonávaní dokazovania v súlade s Občianskym súdnym poriadkom, pričom sám postupoval už v súlade s novým procesným kódexom – Civilným sporovým poriadkom. Argumentácia sťažovateľa je v tomto smere podľa názoru ústavného súdu irelevantná.

22. K námietke sťažovateľa o nesprávnej aplikácii zákona č. 293/1992 Zb. v súvislosti s vydaním notárskeho osvedčenia o nadobudnutí vlastníckeho práva žalovaných k spornému pozemku ústavný súd konštatuje, že uvedená námietka nebola sťažovateľom

v konaní pred všeobecnými súdmi prednesená, a preto nie je daná právomoc ústavného súdu k nej zaujať stanovisko.

23. Citovaný rozsudok krajského súdu obsahuje podľa názoru ústavného súdu dostatok skutkových a právnych záverov, z ktorých je jednoznačne zrejmé, že krajský súd sa sťažovateľom namietanými skutočnosťami zaoberal a s týmito námietkami sa riadne vysporiadal.

24. Ústavný súd konštatuje, že závery, ku ktorým krajský súd dospel, nemožno označiť za svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplýva z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom krajského súdu nestotožňuje, nepostačuje na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97), rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

25. Z ústavnoprávneho hľadiska namietaný rozsudok nevykazuje znaky svojvôle a je dostatočne odôvodnený na základe jeho vlastných myšlienkových postupov a hodnotení, ústavný súd nie je oprávnený ani povinný tieto postupy a hodnotenia nahrádzať (podobne aj I. ÚS 21/98, III. ÚS 209/04) a v tejto situácii nemá dôvod zasiahnuť do právneho názoru krajského súdu.

26. Vychádzajúc z uvedeného je ústavný súd toho názoru, že niet žiadnej spojitosti medzi rozsudkom krajského súdu a namietaným porušením základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, a preto odmietol sťažnosť sťažovateľa v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

27. Keďže ústavný súd odmietol sťažnosť ako celok, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľa v nej obsiahnutými.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. januára 2017